

IN DE VUURLINIE

IN DE
VUURLINIE

Earthburst Saga # 2

Craig A. Falconer

In de vuurlinie

Earthburst Saga # 2

Originele titel: Into the fire (2022)**Vertaling:** Eduard Meinema**Copyright © 2024 Craig A. Falconer**

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403757209

NUR 334

All rights reserved.

1

Drie en een halve dag.

Sinds alles drie en een halve dag geleden naar de kloten ging, is het enige wat ik nog wil mijn familie weer te zien. Het grootste deel van de tijd had ik alleen maar de hardnekkige hoop dat zij het op de een of andere manier hebben overleefd, net als ik.

Maar nu? De opluchting die ik voel als ik hun gezichten op het gigantische videoscherm van de bunker zie, is iets wat ik nog nooit heb gevoeld.

Ze leven.

Beter nog, ze zijn hier maar een paar uur rijden vandaan.

Terugkomen van het ruimtestation *The Beacon* naar de aarde was de grootste uitdaging van mijn leven.

Zelfs met de verwoesting die ik vanuit de lucht zag, lijkt het mij – vergeleken met wat ik al heb doorstaan – een kleinigheid om van hier in Virginia naar hun bunker in de buurt van Colorado Springs te komen.

Nu ik de lachende gezichten van Joe en Eva heb gezien, voelt alles wat ik op het station heb gedaan de moeite waard.

Nadat ik dat wat ik daar heb gevonden heb doorgegeven aan President Williams en de rest van het management van onze bunker, is mijn focus veranderd. Mijn familie op video zien is één ding, maar ik ben niet zover gekomen om hier te stoppen.

Ik ben bereid naar Colorado te lopen als het zover komt. Als het moet zal ik door helle vuur en zwavel lopen om ze te bereiken.

Als ik zeg dat ze moeten schuilen waar ze zijn en belooft dat ik er aankom, verandert Eva's gezichtsuitdrukking.

'Hoe ziet het er daarbuiten uit?' vraagt ze.

Ik aarzel.

Joe is pas zeven. Het niveau van de apocalyptische vernietiging buiten onze beide bunkers is al te veel voor mij om volledig te begrijpen, laat staan voor hem.

Eva is altijd slim en beschermend over het soort dingen waaraan hij wordtblootgesteld, dus het feit dat ze me dit recht in mijn gezicht vraagt terwijl hij binnen gehoorsafstand is, zegt veel.

Alles is veranderd.

Ze zitten al drie nachten in hun bunker en de harde realiteit is dat bijna iedereen buiten al dood is. Wij zijn de gelukkigen die voorlopig veilig zijn. Daar kunnen we niets aan veranderen en Eva is het stadium van het bagatelliseren van onze situatie allang voorbij.

‘Jullie zijn op de beste plek waar je maar kunt zijn,’ zeg ik, nog steeds aarzelend om te openhartig te zijn over hoe slecht de buitenwereld eruitzag tijdens mijn landing.

Ik heb ook enkele satellietbeelden gezien, dus ik weet dat de levenloze woestenij niet plaatselijk is.

‘Waar ben je?’ begint Joe. ‘Hoe komt het dat je niet naar dezelfde bunker bent gekomen als wij?’

‘Ik kom naar jouw bunker,’ zeg ik hem. ‘Ik beloof het, Joe. Ik kom eraan. Ik denk dat mensen niet te veel moet vertellen totdat ik precies weet wat er aan de hand is, maar ik kom eraan.’

‘Heb je mijn sms’jes gekregen?’ vraagt Eva.

Ik knik. Ik ben haar een verklaring schuldig waarom ik de koers van mijn Escape Pod, mijn reddingssloep, naar hier heb gezet in plaats van naar de bunker waar haar berichten me naartoe leidden, maar het zal te veel zijn voor Joe om te kunnen begrijpen.

Ze draait zich om naar Joe en kijkt weg van het scherm dat hen mijn gezicht moet tonen - moe en getekend - net zoals het mijne het hunne toont. Joe ziet eruit alsof hij goed heeft geslapen, maar Eva begrijpelijkerwijs niet.

‘Wil je terug naar buiten om met Carla en Grant te spelen?’ vraagt ze hem. ‘Je kunt papa je puzzel laten zien als hij af is.’

‘Het is een ruimtevaarder,’ zegt hij stralend naar mij. ‘Net als jij!’

Hoe onzeker alles ook is, het is onmogelijk om niet terug te lachen.

Joe is zo’n goed kind. Ik ben al langer bij Eva dan hij zich kan herinneren en ik ben de enige vaderfiguur die hij ooit heeft gekend. Hij begon me Ray te noemen, haar voorbeeld volgend, maar tegen de tijd dat hij vijf was, stapte hij over op ‘papa’ en dat is nooit meer

veranderd. Er is nooit iemand anders in beeld geweest en Eva volgde *zijn* voorbeeld met de verandering.

Eva leeft nog omdat ze op de evacuatielijst stond met de andere ongeveer vierduizend mensen in de Colorado bunker. Door haar onder-zoekswerk en internationale reputatie als kinderpsycholoog stond ze op die lijst. Ze had er geen problemen mee dat Joe mij als zijn vader zag, en ik zeker ook niet.

Er zullen artsen, ingenieurs, botanici en mensen met talloze andere belangrijke beroepen in elke bunker zitten, allemaal zorgvuldig gekozen om de mensheid de beste kans te geven om de samenleving na een enorme ramp weer op te bouwen.

De olifant in de kamer op dit moment is dat niets van dat alles ertoe zal doen tenzij de mensen die de leiding hebben een manier vinden om de veel grotere ramp te stoppen die ons over nog eens drieënhalve dag zal treffen.

Drie en een halve dag.

Jep.

We zitten momenteel halverwege de initiatie van Ignacio Zola's demonische plan en de ontknoping van een zogenaamde 'duivelse detonatie' die al het resterende menselijke leven op Aarde zal vernietigen - zelfs in onze bunkers.

Zola's 'voorbarige ontploffing' heeft al bijna iedereen weggevaagd en ik weet hoeveel meer kracht zijn team zal ontketenen als ze de rijke theocietlagen aanboren die ze nodig hebben om de jarenlange reis van hun uitverkorenen naar de pas ontdekte wereld Bayzen 108b van brandstof te voorzien.

'Ik kan niet wachten om de puzzel te zien als je klaar bent,' zeg ik tegen Joe, Eva's subtiele wenkbrauwgebaar volgend om hem aan te moedigen ons wat privacy te geven.

Ik gok dat Carla en Grant twee vrienden zijn die hij in de bunker heeft leren kennen, of misschien een vriend en hun vader of moeder. Hoe dan ook, hij is er nogal op gebrand om naar ze terug te keren zodra het idee wordt geopperd.

'We kunnen racen!' zegt hij met een brede glimlach. 'Ik probeer de puzzel af te maken voordat jij hier bent en jij mag proberen hier te zijn voordat ik de puzzel af heb. Deal?'

Ik kijk naar Eva voor hulp en volg haar lichte knikje. ‘Laten we dat doen,’ zeg ik. ‘Maar niet vals spelen! Ik wil dat je elk stukje zelf doet.’

‘Elk stukje? Maar het zijn er vijfhonderd!’ protesteert hij speels.

‘Dan kun je maar beter snel beginnen,’ knipoog ik.

Eva steekt een vinger op en neemt hem mee naar de deuropening van wat voor kamer ze ook zijn. Ik zie alleen de betonnen achtergrond.

Ik hoor haar naar Carla roepen - dat moet dan toch Grant’s moeder zijn - en hoor haar dan nog een paar woorden spreken op een lager volume. Binnen vijftien of twintig seconden is ze terug.

Als ze terugkomt, is haar uitdrukking totaal anders. Ik weet zeker dat de mijne dat ook is, nu de aanvankelijke opluchting dat we elkaar nog in leven zien is weggeëbd en nu we niets meer proberen te verzachten voor Joe.

‘Dus, wat is er gebeurd?’ vraagt ze. ‘Het enige wat ze ons hier hebben verteld is dat jij de enige overlevende bent van *The Beacon*, dat Zola dit heeft gedaan en dat je bewijs hebt gevonden dat hij over een paar dagen een nog grotere aanval heeft gepland. Ik denk niet dat we contact hebben met andere bunkers.’

‘Drie en een halve dag,’ verduidelijk ik. ‘En ja, iedereen is dood. Ik heb bewijs meegenomen van alles wat ik heb gezien en de mensen hier zijn er in de zes of zeven uur sinds ik geland ben mee bezig geweest. Ik weet zeker dat ik veel meer te weten zal komen zodra ik met ze praat, maar wat het belangrijkste is, is dat ze weten wat Zola van plan is en waar het gaat gebeuren. President Williams is hier en het gevoel dat ik van hem krijg is dat we dit kunnen doen. We kunnen dit stoppen.’

‘Zij kunnen dit stoppen,’ zegt Eva. ‘Ray, jij hebt genoeg gedaan. Je hebt ze alles gegeven. Wij moeten samen zijn. Je stond op de lijst voor *deze* bunker, dus ze zouden je binnenlaten, zelfs als je geen held was door te doen wat je al hebt gedaan.’

‘Oh, maar ik kom eraan,’ zeg ik. ‘Geloof me: Ik zit op de eerste de beste rit hiervandaan en ik zal ervoor zorgen dat ik snel een lift krijg. Mijn werk hier is gedaan. Mijn werk hier was om de waarschuwing uit de ruimte hier te krijgen, in de handen van de mensen die het moesten zien. Daarom landde ik hier in plaats van

daar. Ik wist zeker dat er een bunker was op deze locatie en dat deze plek al was aangewezen als overheid's site zelfs voordat al het massale geheime uitbreidingswerk begon. Wie heeft eigenlijk de leiding over de Colorado bunker? Wij hebben natuurlijk President Williams en hij lijkt me persoonlijk dankbaar voor wat ik gedaan heb. Ik denk dat hij me alle hulp zal geven die ik nodig heb om zo snel mogelijk naar jou te komen. Wie heeft de leiding in Colorado?'

Opeens kijkt Eva verward. 'Je weet niets van het ERF?'

'ERF?' Ik echo.

'*Earth Resilience Forum*, het aardse weerstand forum,' legt ze uit. 'Heb je de logo's en spandoeken echt niet gezien?'

Zodra ze dit zegt, krijgt de ERF-badge op het enorme scherm waar ik naar kijk een nieuwe context. Ik dacht dat het de fabriek was, maar blijkbaar geeft het de organisatie aan die verantwoordelijk is voor het bunkerprogramma.

'Ik denk dat ik daar niet veel aandacht aan heb gegeven,' geef ik toe. 'Dus is ERF een tak van de regering? Militair?'

'Het is internationaal, Ray. *Supranationaal*, eigenlijk. Er zijn bunkers in twee dozijn geallieerde landen. Er is een door de ERF aangewezen leider in elke bunker. Die van ons is geweldig - ze zat hoog bij NASA en weet mensen rustig te houden. Jullie leider is waarschijnlijk Williams, aangezien hij daar is. Dit is een Tier Twee bunker, met een lagere capaciteit dan die van jullie, en van wat ik gehoord heb, denk ik dat we voorraden hebben voor kortere tijd.'

Ik knik. De opzet van het ERF klinkt me goed in de oren, een samenwerkingsprogramma op deze schaal is veel beter dan een lukraak samenraapsel van nationale inspanningen zou zijn geweest.

Een lager voorraadniveau in Colorado is ook geen echte zorg, want dat gaat niet uitmaken. Het is niet zo dat we allemaal in onze bunkers zitten om een nucleaire winter of iets dergelijks af te wachten. De lucht is goed om te ademen en we zouden vandaag allemaal terug kunnen keren naar de oppervlakte - als er niet een extinctie evenement zou plaatsvinden dat we eerst we moeten stoppen.

Ik zag de kaarten op Zola's computer. Ik weet dat we òf de detonatie moeten stoppen voordat de tijd om is, òf we overleven niet lang genoeg om ons zorgen te maken over voorraden.

Een driedubbele klop op de deur achter me trekt mijn aandacht.

Ik draai me om net als hij opengaait. Het is president Williams.

‘Sorry dat ik stoor,’ zegt hij terwijl hij naar binnen stapt, ‘maar ik heb een kamer vol mensen die echt met je moeten praten, Ray. Het zal niet te lang duren. Als je het niet erg vindt, kun je zeker later nog eens bellen. We *hebben* hier een zeer dringend tijdschema, zoals jullie allebei vast wel begrijpen.’

‘Ga,’ moedigt Eva me zachtjes aan. ‘Wij zijn hier, Ray.’

‘En *ik* ook,’ beloof ik. ‘Zodra ik kan, zal ik er zijn.’

Williams geeft me een schouderklopje en kijkt naar het scherm. ‘Deze man geeft niet op,’ zegt hij. ‘We gaan Zola’s plan stoppen en Ray komt naar jou. We moeten alleen een paar dingen doorspreken om er zeker van te zijn dat we de eerste doelstelling kunnen halen, daarna bieden we alle hulp die we kunnen om Ray te helpen de tweede te halen.’

‘Dank je,’ zegt Eva.

Williams knikt en tikt nog een keer op mijn schouder, waarna hij naar de deur loopt om ons nog een momentje te geven.

‘Ik heb een paar hooggeplaatste vrienden,’ zeg ik terwijl ik nonchalant mijn schouders ophaal. ‘Geen probleem.’

Eva lacht. Oh wat heb ik dat geluid gemist. ‘Oké, Mr. Big Shot, ga maar en vertel ze wat ze moeten weten,’ zegt ze.

‘Dat zal ik doen,’ zeg ik. ‘En dan kom ik eraan. Met God als mijn getuige, zal ik er zijn.’

‘Ik weet het,’ antwoordt ze, ‘en we zullen wachten. Ik hou van je, Ray.’

‘Ik hou ook van jou,’ zeg ik. ‘Maar hé... laat Joe liever niet te lang aan die ruimtemanpuzzel zitten, voor het geval al mijn gepraat hier de rest van de dag in beslag neemt. Ik wil niet dat hij klaar is voordat ik er ben. Hij zou zich zorgen kunnen gaan maken als ik de race verlies.’

Eva blaast weer grinnikend lucht tussen haar lippen en schudt haar hoofd. ‘Hij is zeven en hij mag geen hulp? Kom op, Ray, jij hebt de *president* aan je zijde!’

‘Hmmm... touché.’

‘Tot snel,’ zegt ze.

‘Tot snel,’ antwoord ik.

Ik loop naar de deur. De echte race van de mensheid tegen de klok is een stuk serieuzer dan de race van kleine Joe om de ruimtemanpuzzel af te maken, maar het is een leuke afleiding voor hem.

Hem en Eva zien was voor mij ook een enorme morele oppepper, maar ik weet dat het echte werk nu begint.

We moeten een ongekende en niet te overleven ramp voorkomen en ik heb geen flauw idee hoe we dat gaan doen. En dan hebben we het er nog niet eens over dat Zola nog leeft op *The Beacon* en dat zijn trawanten die me probeerden te vermoorden weten dat ik het er levend vanaf heb gebracht.

We nemen het niet alleen op tegen de explosieven die in de oceaan zijn geplaatst... we nemen het op tegen de meedogenloze monsters die deze explosieven daar hebben geplaatst.

Maar ik ben niet zover gekomen om te verliezen.

Wat er ook voor nodig is, we gaan het doen. Ik ga Williams en de anderen *alles vertellen* wat ik weet zodat zij hun deel kunnen doen en Zola's detonatie kunnen stoppen.

Ik heb het zo ver in mijn eentje gedaan, maar ik ben niet meer alleen. En zodra ik hen heb bijgepraat, neem ik alle hulp aan die ze bieden om naar mijn familie in Colorado te gaan.

Ik open de deur en zie President Williams buiten staan, gretig wachtend op mij.

'We *kunnen* dit, Ray,' zegt hij, meer geruststellend dan uitdagend.

Ik blijf hem aankijken en knik. '*Wat er ook voor nodig is.*'

2

Je weet niet hoe echte stilte voelt totdat je erdoor omringd bent.

Ik leerde dat op het station, zodra het alarm stopte met loeien en er niets meer te horen was behalve mijn eigen op hol geslagen hartslag.

Er zijn veel woorden die we gebruiken in situaties die dat niet verdienen. We zeggen dat we pijn hebben, we zeggen dat een kamer stil is, we zeggen dat een situatie wanhopig is.

Ik heb de afgelopen dagen de echte betekenis van al die woorden geleerd.

Terwijl ik samen met President Williams meeloop, op weg naar wat volgens mij een vergaderzaal voor de leiding van de bunker moet zijn, heb ik het gevoel dat ik de ware betekenis van commotie leer kennen.

Het is grappig... Ik denk niet dat er twee situaties zijn die meer tegenovergesteld zijn. Gisteren was ik de laatste man op een onderzoeksstation in een baan om de aarde. Vandaag ben ik een van de 8000 mensen die in een bunker onder het aardoppervlak zit opgesloten.

‘Het is niet ver,’ zegt Williams al na een paar stappen.

We lopen door de grote vergaderzaal waar ik de menigte na mijn aankomst heb toegesproken. De hal is enorm - en *enorm* is een ander woord dat ik in dit geval heel letterlijk gebruik - met de vergaderzaal die helemaal aan de andere kant lijkt te liggen van de videoruimte die ik net heb verlaten.

We lopen eerst langzaam terwijl we door een grote menigte van vriendelijk groetende mensen navigeren.

Toen ik voor het eerst samen met Williams op het spreekgestoelte stapte, zag iedereen er behoorlijk neerslachtig uit. In de uren tussen mijn aankomst en mijn publieke optreden hadden ze allemaal gehoord over de dreigende ramp waarvoor ik ze hier kwam waarschuwen.

Mijn woorden en die van Williams veranderden verslagenheid in trots. De mensen juichten toen ik me naar de videoruimte haastte.

Nu ik weer onder de mensen ben, word ik getraakteerd op wat ik alleen maar kan omschrijven als een heldenontvangst.

De stemming is omgeslagen: iedereen die nog in de hal is, gelooft nu dat ze een kans hebben op overleven op de lange termijn en men is dankbaar dat ik mijn leven heb geriskeerd om daarvoor te zorgen.

Het grootste deel van de menigte is verdwenen, waarschijnlijk terug naar de woonverblijven die ze hier hebben.

Ik weet dat dit betekent dat er een element van selectie vooroordeel in het spel is, aangezien de meer opgewekte mensen de enigen zijn die overblijven, maar dat is geen slechte zaak.

Op dit moment hoop ik dat de rest van de besluitvormers die ik ga ontmoeten net zo optimistisch zijn over onze kansen als Williams en onze schare fans.

Een paar luide oproepen stijgen boven het algemene rumoer uit. Ik hoor iemand vragen hoe zeker ik ben, maar Williams springt ertussen met een antwoord om me de moeite te besparen:

‘Zoals Ray al eerder zei, samen zijn we sterk,’ buldert hij zonder vaart te minderen. ‘Als we samenwerken, winnen we samen.’

Dat levert nog meer gejuich op.

Williams is lang niet zo polariserend geweest als sommige andere presidenten. Maar over het algemeen is hij bij de helft van het land altijd behoorlijk impopulair geweest. Ik ben opgelucht dat niets van dat alles er hier toe lijkt te doen.

Niets herstelt je perspectief zoals een crisis, denk ik.

Ik kan me voorstellen dat iemand die dit tafereel van buitenaf bekijkt, denkt dat een deel van de positiviteit van de menigte geforceerd is. Performatief, zelfs.

Maar nu ik er middenin sta, denk ik van niet. De mensen die ik vanaf het podium luid zag applaudisseren, keken me recht aan met uitdrukkingen van vastberadenheid en vastbeslotenheid, zoals je die normaal alleen ziet bij een kooivechter voordat de eerste bel gaat.

Context is alles.

Deze mensen zijn hier drie nachten beneden geweest, met beperkte kennis - op zijn best - van wat er boven hun hoofd was gebeurd.

Ze zagen echter allemaal het begin van de chaos voordat de evacuaties begonnen. Sindsdien moeten zelfs de grootste optimisten onder hen weten dat de oude wereld voorbij is.

Het nieuws dat ik meebracht in de Escape Pod was het slechtste nieuws dat iemand hier ooit heeft gehoord. Dat kan niet anders. Maar het bracht duidelijkheid en het bracht een volgende stap. Deze bunker zit vol met briljante mensen en we zijn nu verenigd door een gemeenschappelijk doel.

Zoals ik op het station ontdekte, voelt het soms beter om geconfronteerd te worden met een *enorm* probleem als je een smalle weg voorwaarts hebt dan om geconfronteerd te worden met iets minder schrijnends zonder voor de hand liggende manier om het aan te pakken.

Ik weet niet welke stappen we precies gaan nemen om uiteindelijk de grote explosie te voorkomen. Wat ik wel weet is dat Williams het al heeft gehad over een verkenningmissie met een drone naar de ZolaCore mijnbouwlocatie die ik op de kaart heb gevonden.

Het is een goed begin om te zien waar we precies tegenaan lopen. De vastberadenheid in zijn stem toen hij zei dat alles nog mogelijk was, is ook een goed teken. Het zegt me dat de handschoenen al uit zijn.

We weten dat het hoofdkwartier van ZolaCore in Nieuw-Zeeland is. Het lijkt redelijk om te hopen dat Australië een van de geallieerde landen is waar Williams het over had, zelfs als Nieuw-Zeeland dat is niet. Dat betekent hopelijk weer dat we ook daar een verkenningmissie kunnen coördineren. We kunnen ze misschien zelfs directer aanvallen, als het zover komt.

Een deel van het plan van ZolaCore is om hun bunkercomplex te evacueren voordat de detonatie plaatsvindt. Als we hun basis kunnen vinden en hun lanceermogelijkheid kunnen vernietigen, denk ik dat we ze kunnen dwingen om de detonatie af te blazen.

En als *ik* dit denk, zullen de strategen en besluitvormers die ik ga ontmoeten zeker ook over dit idee nadenken. Dat is logisch.

‘We zullen snel meer nieuws hebben,’ vertelt Williams luidkeels aan de menigte, die hij als geheel toespreekt nadat hij, terwijl we door de grote zaal liepen, onderweg al een paar vragen heeft beantwoord.

Zaal voelt niet echt als het juiste woord. Deze Assembly Hall lijkt bijna een hele *verdieping* van de bunker te beslaan.

Een van de weinige deuren die ik hier heb gezien is heel duidelijk degene waar we voor gaan. Williams heeft geen woorden nodig om dit te bevestigen. Er zijn maar twee deuren aan de muur die we naderen en voor één ervan staan twee hele grote mannen.

Dit zijn niet de twee mannen die me binnenbrachten van de Escape Pod. *Die* kerels hoorden bij Williams, of het nu de geheime dienst was of persoonlijke lijfwachten.

Het ERF-logo op de zilverkleurige uniformen die *deze* bewakers dragen, laat daarentegen duidelijk zien dat ze voor het Earth Resilience Forum werken.

De mannen stappen naar voren als we naderen, lopen voorbij ons om een buffer te vormen en de menigte bij de deur vandaan te houden.

‘Dat is dichtbij genoeg,’ roept een van de stoere bewakers. ‘Achteruit!’

Williams stopt en doet een paar stappen terug naar de bewaker. ‘Ik denk niet dat we ons zorgen hoeven te maken over...’

‘*Achteruit,*’ roept hij opnieuw, deze keer met nog meer kracht.

Hoewel de man naar het publiek blijft kijken, heb ik het gevoel dat dit tweede gebrul net zo goed voor Williams bedoeld is als voor iemand anders.

De manier waarop Williams diep ademhaalt en boos naar zijn achterhoofd staart, zegt me dat hij hetzelfde denkt.

President Williams schudt heel lichtjes zijn hoofd - net genoeg zodat ik het merk - draait zich dan weer om en loopt verder naar de deur.

Terwijl hij zijn hoofd schuin houdt om me aan te moedigen naar binnen te gaan, dwarrelt er voor het eerst een vraag door mijn hoofd:

Wie heeft hier de leiding?

3

Zodra ik naar binnenloop, weet ik dat dit meer is dan een vergaderzaal.

President Williams zei dat hij me naar Core Command bracht en daar ben ik nu. Ik ben in de oorlogskamer van de bunker.

Het eerste wat ik zie is een enorme digitale countdown. Het staat op een smal horizontaal scherm dat me doet denken aan de klok van een aandelenbeurs, maar dan stilstaand. De getallen laten er geen twijfel over bestaan waar het naar aftelt:

82:10:17.

Oké. Ik had ‘drie en een halve dag’ in mijn hoofd en ook al is dit bijna twee uur aan de verkeerde kant van die werkschatting, het is goed om een exacte tijdlijn te hebben.

De mensheid heeft 82 uur tot de ontploffing van de grote lading.

We zullen de 10 minuten negeren, want als het zover komt, zou ik onze kansen niet hoog meer inschatten. Ik denk dat we snel gaan werken - hard en resoluut toeslaan zodra we precies weten waar we op mikken en wat voor voorzorgsmaatregelen we moeten nemen.

Als mijn ogen van het aftellen afdwalen, zie ik allerlei digitale projecties op de muur waar ik tegenover sta.

Tenminste, ik denk dat het projecties zijn. Het is dat of de hele muur is een ultra high-definition scherm, en ik denk dat er in beide gevallen niet veel tastbaar verschil is.

Vervolgens zie ik de lange zwarte tafel die het vloeroppervlak van de kamer volledig domineert. Hij heeft zes stoelen aan elke kant en één aan elk hoofd. Op twee na zijn ze allemaal bezet.

Een lange man in een zilveren ERF-blazer staat op van het verste uiteinde van de tafel, waar hij aan het hoofd heeft gezeten.

‘Ray Barclay,’ zegt hij, terwijl hij met een uitgestoken hand naar me toe loopt. ‘Ik begrijp dat je nogal een beproeving achter de rug hebt.’

‘Zo kun je het ook zeggen,’ zeg ik. Ik probeer hem in te schatten terwijl we elkaar de hand schudden, maar ik heb niet veel om

mee verder te gaan. Hij is Amerikaan, ziet eruit alsof hij in de zestig is en ziet er niet uit alsof hij in een van de drie nachten sinds deze bunker zijn deuren voor de gelukkige evacués opende, heeft geslapen.

Hij heeft wat ik zou noemen een militaire kaaklijn en het kapsel van een politicus, wat me niet helpt om zijn achtergrond te bepalen.

‘Clarence Major,’ gaat hij verder. ‘Ik bende senior coördinator van deze bunker en ik wil je bedanken voor wat je tot nu toe hebt gedaan. Verschillende mensen hebben zich gebogen over het bewijsmateriaal dat je naar beneden hebt gebracht en we hebben al veel geleerd. Ik begrijp dat Noah je heeft ingelicht over bepaalde elementen van wat we hier doen, maar we willen allemaal graag jouw inbreng over onze volgende stappen.’

Noah?

Als ik de tafel rondkijk, zie ik hooggeplaatst personeel in verschillende uniformen die veel meer voor me betekenen dan dat van Major ooit zal doen. Het is geen toeval dat hij Williams zo noemt in hun aanwezigheid en het is ook geen incident.

‘President Williams is erg gastvrij geweest,’ antwoord ik. Ik blijf Major zo strak mogelijk aankijken als ik dit zeg. Net als in de zijne, zit er gewicht in mijn woorden.

Ik zie Major’s uitdrukking lichtjes breken. Zelfs face-to-face *zijn* de tekenen heel licht, dus ik weet dat hij op zijn hoede is.

Ineens ben ik dat ook.

Ik heb het gevoel dat Major echt iets wil zeggen, maar zich bedenkt.

De reactie van het publiek buiten vertelde me veel over president Williams en hoe hij hier wordt gezien. Maar al na een paar seconden in deze kamer krijg ik een ongemakkelijk gevoel dat hij uiteindelijk niet degene is die de lakens uitdeelt.

Het gedrag van de ERF-geüniformeerde bewakers buiten heeft dat zaadje geplant en de brutaliteit van Major heeft het nog eens extra benadrukt.

Misschien loop ik op de zaken vooruit, maar ik begin me zelfs af te vragen of we technisch gezien wel in de Verenigde Staten zijn. Deze plek zou kunnen lijken op een ambassade, of eigenlijk meer op het VN-gebouw in New York - fysiek *binnen* de grenzen van het land, maar er juridisch of operationeel geen deel van uitmakend.

‘Laten we beginnen, zullen we?’ zegt Williams van achter me. Hij neemt de stoel aan het hoofd van de tafel tegenover die van Major.

Dus blijft er voor mij een stoel over naast de jongste persoon in de kamer, een broodmagere man die niet ouder dan 22 of 23 kan zijn. Hij heeft een laptop geopend voor zich staan en lijkt ook aan een ander computersysteem te werken dat in de tafel zelf is ingebouwd.

Als iemand die tijd heeft doorgebracht op *The Beacon*, zou ik niet verbaasd moeten zijn over het technologieniveau hier. Maar het is allemaal erg geavanceerd en ik heb het gevoel dat ik nog niet alles heb gezien.

Major neemt zonder verder nog iets te zeggen plaats.

Er heerste een ijzige sfeer waar ik misschien ook aan bijdraag, maar we zitten hier allemaal in hetzelfde team. Dit is geen tijd voor ego’s of om op je strepen te staan.

Major dubbelklikt op een deel van de tafel voor hem, waardoor het in een controleschermb verandert. Hij bladert door een paar opties die ik vanaf hier niet kan zien en kiest dan een beeld dat ik *wel* kan onderscheiden. Het is de zo belangrijke spreadsheet van Zola’s computer die de operationele tijdlijn van zijn hele demonische plan laat zien.

‘Het zou heel goed kunnen dat je de wereld hebt gered door ons deze informatie te geven,’ zegt Major. ‘Iedereen hier waardeert je inspanningen meer dan we ooit zouden kunnen uitdrukken, Ray. Ik wil dat je dat weet.’

Ik ben een beetje verrast door deze onverwachte erkenning na onze ongemakkelijke kennismaking, maar ik zie het als een herinnering om niet te snel conclusies te trekken. Misschien mogen Major en Williams elkaar *niet* op persoonlijk vlak, maar misschien heb ik te veel ‘gelezen’ in de manier waarop Major naar hem verwees.

Misschien ben ik gevoeliger voor dat soort dingen dan de meeste mensen - wie weet?

Ik weet niet eens of Williams, die een pokerface heeft die dat van iedereen kan overtreffen, er last van had.

‘Bedankt,’ zeg ik.

‘Shaun, kun je dit voor ons op de muur projecteren, alsjeblieft?’ zegt Major tegen de jongen naast me.

Hij klinkt weer een stuk vriendelijker dan ik een minuut geleden had verwacht, hij doet zelfs een handreiking naar iemand die duidelijk ondergeschikt is.

Binnen enkele seconden vult de spreadsheet de muur.

‘Op dit moment zijn we hier,’ zegt Major. Hij houdt zijn vinger op tafel en sleept een cursor naar het gebied van de spreadsheet tussen *Preliminary Excavation* en *Planetary Evacuation*. ‘Zoals je kunt zien, lijkt het erop dat het personeel van ZolaCore al is begonnen met het extraheren van theociet van Site A in de noordelijke Stille Oceaan. Dat proces kan voltooid zijn, of is nog aan de gang. Hoe dan ook, je kunt ook zien dat hun volgende stap een planetaire evacuatie is. Die is gepland voor 12 uur voor de Duivelse Detonatie. We volgen een tweeledige aanpak, Ray. De eerste pijler is het onderzoeken van Site B, waar de uiteindelijke ontploffing zal plaatsvinden, en de tweede pijler is alles doen wat we kunnen om ervoor te zorgen dat hun evacuatie plaatsvindt niet. Ze gaan de wereld niet vernietigen als ze er niet vanaf kunnen.’

‘Dat is precies wat ik dacht,’ antwoord ik. Ik leun achterover in mijn stoel en voel een dubbel gevoel van opluchting dat Major al in deze richting denkt en, meer in het algemeen, dat hij competent en geconcentreerd lijkt.

Als de klus geklaard wordt, maakt het me niet uit *wie* de leiding heeft.

‘Ray en ik hebben kort gesproken over het aantrekken van ZolaCore-personeel in Nieuw-Zeeland,’ zegt president Williams. Hij richt zich tot Major en klinkt net zo gefocust. Als er *echt* vijandigheid is tussen deze twee, dan denk ik dat mijn geest het overdreef.

Major knikt een paar keer. ‘Goed. Ray, jij *voelt* de dingen *aan* op een manier die niemand van ons kan, omdat je erbij was toen het allemaal begon. Je sprak rechtstreeks met de agenten van ZolaCore die je in de val probeerden te lokken en je zag Zola’s uitgestelde-animatiecapsule met je eigen ogen. Ik denk dat je ons met veel dingen kunt helpen, maar eerst moeten we *je* een paar dingen vertellen.’

‘Graag,’ zeg ik.

Major bladert door een paar beelden voordat hij kiest voor een opname van mijn bodycam van de kantine van het station.

‘Oké,’ zegt hij, terwijl hij zijn keel schraapt. ‘Je hebt deze man gevonden, Oliver Grainger, en je hebt hem correct geïdentificeerd als de man die je collega’s op *The Beacon* heeft vermoord. De meeste andere dingen had je ook goed. De analisten die samen hebben gekeken naar jouw bewegingen van de afgelopen paar uur, zijn unaniem in hun lof over hoeveel je hebt weten te verzamelen.’

‘Wat heb ik verkeerd gedaan?’ vraag ik.

Major zwaait met zijn hand. Niet echt veel. Een deel van de initiële tijdlijn, over wanneer Grainger het complot startte. Je hebt je misschien te veel verdiept in de, eh...’

‘De timing van de schaakwedstrijden,’ zegt de jonge Shaun vanaf de stoel naast me. ‘De aantekeningen van onze analisten zeggen dat die wedstrijden niet altijd volgens een exact schema van acht uur verliepen, en ook dat je geen rekening hield met verschillen in tijdzones op aarde toen je tijdstempels zag op bepaalde nieuwsberichten vanaf de aarde. Je had alles tot op ongeveer vier uur nauwkeurig en het verschil was uiteindelijk niet van belang, meneer Barclay. Maar voor de nauwkeurigheid, is dat een kleine discrepantie die we hebben geïdentificeerd.’

‘Goed om te weten. Bedankt, Shaun,’ zeg ik. En ik meen het. ‘Maar je mag me gewoon Ray noemen.’

Natuurlijk, de correctie op mijn eigen tijdlijn verandert eigenlijk niets. Maar in een situatie als deze, net als in mijn eigen onderzoekswerk, is pedanterie een welkome bondgenoot.

Als mensen zoveel aandacht besteden aan kleine details, geeft me dat een goed gevoel dat ze ook de *grote* dingen goed doen.

‘Ja, dank je, Shaun,’ zegt Major. ‘Dus zoals ik al zei... je hebt veel stukken uitgedokterd, Ray. Uit enkele opmerkingen die je over de radio maakte tegen de agenten van ZolaCore, lijkt het er ook op dat je ervan uit bent gegaan dat de Aarde getroffen was door een plotselinge en massale EMP-aanval die onze communicatiesystemen had uitgeschakeld.’

‘Maar, dat was het niet?’ vraag ik. *Dit* zou goed nieuws zijn.

Major wendt zijn hoofd naar Williams, om hem aan te moedigen deze vraag te doen.

‘We bekijken hier echt alles door een glazen bol, Ray,’ zegt de president. ‘Geen van de gebruikelijke hulpmiddelen waar onze

inlichtingendiensten van afhankelijk zijn, zijn voor ons beschikbaar. We opereren in het donker en zijn grotendeels afhankelijk van de paar ‘zaklampen’ die jij hebt meegebracht. Ik heb satellietbeelden gezien van de zwarte doos van *The Beacon* die aangeven dat het elektriciteitsnet niet getroffen is in een grootscheepse aanval. De gebieden rond onze bunkers waren het eerste doelwit, gevolgd door de gebieden rond belangrijke energiecentrales, zendcentra en andere kritieke infrastructuur.’

‘Het is vergelijkbaar met hoe de belangrijkste doelen van jouw station het eerst werden getroffen,’ zegt Major. ‘De commandanten werden het eerst gedood omdat zij de mensen waren die alarm konden slaan. De gebieden rond onze bunkers werden getroffen door gerichte pulsen omdat onze vijanden wisten dat deze bunkers de enige plekken waren van waaruit de laatste fase van hun plan kon worden gestopt. Gelukkig hebben we nog steeds contact met *de meeste* van onze bunkers, die waren ontworpen en afgeschermd met dit soort dingen in gedachten. Operationele beperkingen betekenden dat sommige afhankelijk waren van externe apparatuur die zo goed als opgebrand was. Dat betekent niet dat de inwoners verloren zijn, alleen dat we niet met ze kunnen communiceren.’

‘En dit gebeurde allemaal kort voor de voorlopige detonatie,’ voegt Williams toe. ‘We hebben geen idee wat voor ondergrondse wapens ze gebruikten om de schijnbaar natuurlijke rampen te veroorzaken die chaos zaaiden nog voor de communicatie werd weggevaagd, in het “Rookgordijn” fase van hun plan. We weten alleen dat Zola zijn *uiterste best* heeft gedaan om dit te laten lijken op het werk van een eco-terroristische cel. Daarom zijn we ervan overtuigd dat de evacués in Nieuw-Zeeland niet weten dat hij verantwoordelijk is voor de rampen die ze ontvluchten, en daarom proberen we hen eerst te informeren voordat we riskantere methodes gaan gebruiken.’

Major knikt vastberaden. ‘Hij heeft gelijk. Zodra we hun bunker hebben gevonden, kunnen we die *bombarderen* met de waarheid, bombarderen met videobeelden. Als we er meteen induiken met een ander soort bombardement, riskeren we onnodig vergelding of zelfs de mogelijkheid dat ZolaCore medewerkers hun tijdlijn versnellen.’

Oké. Ik heb net een heleboel dingen gehoord die allemaal logisch zijn, maar één kernpunt springt er op de slechtste manier uit.

Ik richt me op Major. ‘Je zei dat toen ze onze communicatie-infrastructuur vernielden, ze zich eerst richtten op de gebieden rond onze bunkers. Klopt dat?’

‘Correct.’

Ik slik. ‘Wat betekent...’

‘Wat betekent dat ze wisten waar onze bunkers waren,’ geeft hij toe, terwijl hij zijn handpalmen omdraait. ‘En ja: dat duidt weer op een infiltratie op hoog niveau in het ERF-programma. Deze bunker is veilig, Ray, en iedereen hier zal dat bevestigen. Maar ik weet niet wie we nog meer kunnen vertrouwen. Het videogesprek met Colorado was een uitzondering die we voor jou hebben gemaakt, omdat we jou absoluut nodig hebben en ik denk dat je het recht hebt verdiend om met je familie te praten. Afgezien daarvan communiceren we met niemand meer als dat niet hoeft.’

‘Dus de andere bunkers weten niet dat ik hier ben? Ze weten niet eens wat er gaat gebeuren als we het niet tegenhouden?’

‘Nee,’ antwoordt Major. ‘Deze bunker is het hart van het ERF-programma en het overleven van onze bevolking is de hoogste prioriteit van de organisatie, niet alleen van mij. We hebben ook de communicatie tussen Colorado en de andere bunkers uitgeschakeld. In dit stadium mag niemand anders alles weten.’

Ik wend me tot Williams. ‘En daar ben jij het ook mee eens?’

Hij knikt. ‘Er staat te veel op het spel om het risico te nemen, Ray. We voor alleen er staan.’

4

Ik weet bijna niet wat ik moet zeggen.

Ik kwam de oorlogskamer binnen met de gedachte dat het grote voordeel van een orgaan als het ERF het coördinatieniveau zou zijn.

Maar nu?

Nu lijkt het alsof er net zo goed maar twee bunkers kunnen zijn. Misschien moet ik dankbaar zijn dat ze me überhaupt met Eva en Joe hebben laten praten, maar ik heb veel te veel vragen om daar bij stil te staan.

Ik wend me tot president Williams. ‘U vertelde me dat we veertien bunkers hebben en dat onze bondgenoten er drie keer zoveel hebben. Er zijn 8.000 mensen hier en 4.000 in Colorado. Correct?’

‘Correct,’ antwoordt hij.

Major vervolgt: ‘Op volle capaciteit kunnen de 64 bunkers onder controle van de ERF 320.000 evacués huisvesten. Ik weet zeker dat jullie een idee hebben van de selectiecriteria. We hebben de meest uitgebreide geografische spreiding die de politieke realiteit toelaat. Onze organisatie wordt geleid door het Westen, dat is duidelijk, maar we hebben bunkers op alle continenten en in 28 landen.’

‘Maar, we kunnen toch wel blijven communiceren met de andere Amerikaanse bunkers?’ zeg ik. ‘De Canadezen, de Britten, de Australiërs... dat zullen toch niet de plekken zijn waar je je het meest zorgen maakt over infiltratie?’

Geen van beiden gaf direct antwoord op mijn vraag.

‘Major?’ Ik dring aan.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Dat zijn niet de plaatsen waar we ons de meeste zorgen over maken, nee. Maar om eerlijk te zijn, maak ik me overal zorgen over. Er is maar één persoon voor nodig, Ray. Natuurlijk is The Beacon geen perfecte analogie omdat dat een inside job van ZolaCore was, maar kijk eens hoeveel schade één infiltrant daar heeft aangericht. Als er een mol in een van onze bunkers zit, *mogen* ze niet te weten komen hoeveel we weten. Ze mogen niet weten wat we van plan zijn, of zelfs dat we überhaupt iets van plan zijn.’

‘Maar is een deel van het plan niet om de ZolaCore bunker in Nieuw Zeeland te overspoelen met de waarheid zodat iedereen *daar* weet wat er gebeurd is? Hoe past dat bij het feit dat we niet willen dat iemand van ZolaCore iets te weten komt over wat wij weten? En trouwens, ze weten al dat ik hier ben en hoeveel ik geleerd heb voordat ik The Beacon verliet.’

‘Dat weet ik maar al te goed,’ zucht Major. ‘Daarom wou ik dat je de waarschuwing op een andere manier had kunnen afgeven.’

‘Ik heb alles geprobeerd!’ snauwt ik. ‘Ik zond uit maar niemand nam op. Hoezo is dat mijn schuld?’

‘Er is geen suggestie van schuld, Ray. Ik zeg alleen: Ik *weet* dat ze weten dat je hier bent. Maar ze weten niet wat we gaan doen en onze beste kans om dat zo te houden is om onze plannen binnen deze muren te houden tot het tijd is om ze uit te voeren. Hun personeel in Nieuw-Zeeland inschakelen zou niet zonder risico zijn en hopelijk geeft onze onderzeese droneverkenning naar Site B ons genoeg informatie voor een missie om eventueel al geplaatste explosieven onschadelijk te maken of om een blokkade op te werpen tegen explosieven die nog niet geplaatst zijn. Er zit een logische volgorde in wat we willen doen.’

Ik kijk de kamer rond. Behalve de jonge Shaun en de leiders aan weerszijden van de tafel heeft niemand iets gezegd. Hun aanwezigheid bij vergaderingen als deze zou tijdverspilling zijn als ze altijd zo stil zijn, dus ik denk dat dit een uitzonderlijk geval is.

‘Is *iedereen* het eens met deze geheimhouding?’ vraag ik, terwijl ik om me heen kijk.

Ik krijg een paar resolute knikken en een paar aarzelende. Als iemand het er niet mee eens is - en dit zijn eminente, onderscheiden personen - houden ze dat voor zichzelf.

Ik laat de implicaties van hun zwijgen door mijn hoofd ratelen. Ik denk dat de ergste beschuldiging die ik ze kan geven is dat ze egoïstisch zijn, maar dat weet ik eigenlijk niet. In een situatie als deze is zelfbehoud ieders belangrijkste drijfveer.

Oké, tenzij ze gescheiden zijn van hun familie, zoals ik. Maar voor het grootste deel is het nog steeds waar. Zelfbehoud zal voor *iedereen* de belangrijkste drijfveer zijn.

Als de detonatie doorgaat, zullen al deze mensen dood zijn. Hun naaste familie zal hier ook bij hen zijn, net zoals Joe en ik op de lijst stonden met Eva in Colorado. Dat betekent dat ze er niet alleen hun *eigen* leven op inzetten dat discretie de beste actie van onze bunker is.

Ze hebben duidelijk heel veel vertrouwen in wat we zelf kunnen bereiken, waardoor ik denk dat Williams eerlijk was toen hij me vertelde dat deze plek - met nadruk - *heel* goed bevoorraad is.

Ik begreep dat hij het niet alleen over voedsel en andere dagelijkse voorraden had. Deze bunker is twee keer zo groot als die van Colorado en de president van ons land werd naar deze bunker geëvacueerd, dus het is logisch dat dit het paradepaardje van de ERF is.

Onze relatieve nabijheid tot de mijnbouwzone van ZolaCore voor de Atlantische kust, die Major steeds Site B blijft noemen, is nog een reden om te denken dat als één bunker het alleen *zou kunnen* doen, het zeker deze zou zijn.

‘Ik heb één plicht, Ray,’ zegt de majoor, na de stilte die mijn vraag oproept, ‘en dat is zorgen dat iedereen in deze bunker overleeft. Jij stond niet op de lijst, maar je hebt meer dan een plek verdiend. Je moet alleen begrijpen dat elke beslissing die ik neem, genomen wordt met mijn kerntaak in gedachten.’

Iets in de manier waarop hij dit zegt klopt niet. Ik kan de woorden niet echt fout noemen... er zit gewoon iets in de toon.

Ik draai me om naar president Williams, die er plotseling meer dan een beetje ongemakkelijk uitziet. Als ik naar hem kijk terwijl al deze gedachten rondcirkelen, schiet me weer iets te binnen dat hij eerder zei, toen we van beneden op weg waren naar de Assembly Hall.

‘Ik begrijp dat jullie een noodplan hebben om wat mensen van de Aarde te evacueren als jullie de ontploffingen niet kunnen voorkomen?’ zeg ik tegen Major.

Nauwelijks voelbaar rimpelt zijn neus. ‘Hoe kom je daar nou bij?’ vraagt hij me, terwijl hij Williams een *zeer* voelbaar kille blik toewerpt.

‘President Williams heeft het er misschien over gehad,’ antwoord ik.

‘Nou. Misschien moet president Williams wat discreter zijn in wat hij zegt tegen mensen die hier niet eens zouden moeten zijn,’ sist Major, terwijl voor het eerst ongecontroleerde emotie door zijn woorden sijpelt.

Ook zie ik voor het eerst duidelijke reacties op deze opmerkingen van de anderen aan onze grote tafel. Er zijn veel onzekere blikken en zelfs wat gemompel tussen de mensen die naast elkaar zitten, maar Williams en Major lijken het te druk te hebben met naar elkaar staren om er iets van te merken.

‘Major,’ zeg ik, terwijl ik zijn aandacht trek door hem ferm toe te spreken. ‘Hoeveel mensen kunt u evacueren en wanneer zou u die oproep doen?’

Als zijn harde blik Williams verlaat en op mij valt, is Major’s uitdrukking niet langer verhuld. ‘Met alle respect, Mr Barclay, u bent de laatste met wie ik daarover ga praten. Onze belangen liggen op dit moment op één lijn, maar uw loyaliteit ligt ergens anders.’

In werkelijkheid heeft hij geen ongelijk.

Het is de taak van Major om ervoor te zorgen dat de mensen in deze bunker over 82 uur nog in leven zijn. Mijn doel is om me te herenigen met Joe en Eva, maar mijn grotere plicht tegenover hen is om ervoor te zorgen dat er nog een wereld voor hen is om in te leven als dit allemaal achter de rug is.

Dat laatste moet echter ook waar zijn voor Major, want hij zou niet veel bereiken door wat mensen van de Aarde af te halen als de Aarde direct na hun vertrek wordt vernietigd. Wat zou het nut daarvan zijn?

Ze kunnen nergens anders heen.

Met dat in gedachten denk ik niet dat hij echt van plan is om iemand te evacueren. Afgezien van de logistiek - en daar heb ik duizend vragen over - zit er gewoon geen logica in.

Het idee alleen al heeft een scheiding tussen ons blootgelegd en ik zal niet snel vergeten wat hij net zei.

‘Vergeef me,’ gaat Major na een paar seconden verder. Hij sluit zijn ogen en haalt diep adem. ‘Ik ben erg beschermend over de bewoners van onze bunker, Ray, en daar maak ik geen excuses voor. Ik verontschuldig me wel voor alles wat je misschien hebt afgeleid uit mijn opmerking van daarnet. We staan aan dezelfde kant, we staan

tegenover dezelfde vijand en we hebben hetzelfde doel: het redden van deze planeet en iedereen in onze bunkers.’

Het is een klassieke narcistische non-verontschuldiging, sorry zeggen voor alles wat *ik* zou kunnen hebben afgeleid in plaats van alles wat hij duidelijk insinueerde, maar hij heeft tenminste laten zien dat hij het terugneemt.

‘No hard feelings,’ zeg ik met een schouderophaal.

En er *zijn* echt geen wrokgevoelens. Maar als ik eerder al niet op mijn hoede was, dan is dat nu zeker wel het geval.

5

‘Hoe ver zijn we met de verkenningsmissies?’ vraagt Major aan Shaun, de steeds ongemakkelijker ogende jonge analist in de stoel naast de mijne.

Shaun navigeert door verschillende menu’s en informatieschermen op zijn laptop en kijkt nu even niet naar het tafelscherm. ‘De aquatische drones staan klaar om gelanceerd te worden naar Site B zodra u hun vertrek autoriseert, sir. De Australiërs zijn bereid om luchtdrones naar Nieuw-Zeeland te sturen, maar ze hebben een specifiek doel nodig dan we ze nu kunnen geven.’

‘Hoe zit het met de *andere* verkenningsmissie?’ vraagt major op dwingende toon. ‘Weten Lindell en Hargreaves wat we van hen nodig hebben, of is het haalbaar dat Driver het lichaam bedient terwijl hij de visuals bedient?’

‘Daar hebben ze aan mij nog niet over losgelaten,’ zegt Shaun. Hij slikt terwijl hij het zegt, alsof hij uit ervaring bang is voor wat er gebeurt als hij Major niet alles kan geven wat hij wil.

Zelfs de kinderlijke formulering is veelzeggend - niet ‘*ik heb niets*’ maar ‘*ze hebben er niets over losgelaten*’. Het lijkt er echt op dat Major een man is aan wiens slechte kant mensen niet willen staan.

Aan de blik te zien die hij me gaf en de manier waarop hij snauwde als *ik* iets zei wat hem niet beviel, kan ik het ze niet kwalijk nemen. Een paar dagen geleden zou iemand als Major me waarschijnlijk ook de stuipen op het lijf hebben gejaagd.

Maar nu ik oog in oog sta met het vleesgeworden kwaad in de vorm van Ignacio Zola, en nu ik niet alleen een ruimtestation vol doden heb overleefd, maar ook een dodelijke afdaling terug naar de aarde, kan niemand me meer van mijn stuk brengen.

Ik zeg dat niet om stoer over te komen of om te doen alsof ik nergens bang voor ben.

Ik ben op dit moment pijnlijk bang voor hoe onzeker het leven van Joe en Eva is nu de klok boven deze tafel verder tikt in de richting van een ramp.

Ik ben ook meer dan een beetje geschrokken van Major, zij het meer in de richting van woede dan van angst.

‘Wat is de andere verkenningmissie?’ vraag ik, me instinctief tot President Williams wendend. ‘Ik ken Lindell van twintig jaar geleden. Wat is zijn rol hierin?’

Ik ken Driver of Hargreaves niet, maar het gepraat over het bedienen van een lichaam en visuals doet mijn gedachten gieren over wat voor soort missie ze het hier over hebben.

‘Dat kunnen we nu niet onthullen,’ zegt Major. Hij staart me diep in mijn ogen, alsof hij echt wil benadrukken hoe graag hij me buiten de deur wil houden.

‘Waarom ben ik eigenlijk hier?’ snauw ik. Ik duw mijn stoel naar achteren terwijl ik opsta. ‘Wat is het nut van...’

‘Ray,’ bemoeit President Williams zich ermee en steekt een hand uit om me aan te moedigen weer te gaan zitten.

‘Nee!’ Ik snauw in zijn richting. ‘Je zei dat ze vragen wilden stellen, alsof we samen zouden werken. Het enige wat hij doet is me vertellen hoezeer ik hier niet thuishoor.’

‘Dat heb ik niet gezegd,’ zegt Major, vechtend tegen een grijns die me verraadt dat het hem allesbehalve spijt dat hij onder mijn huid is gekropen.

Ik schuif mijn stoel onder de tafel en ga erachter staan. ‘Ach, weet je? Prima. Ik heb je alles verteld wat ik weet en ik heb je de zwarte doos gegeven die je veel meer kan vertellen dan ik ooit zou kunnen. Als je me in het ongewisse wilt laten over de volgende stap, ga ik mijn tijd niet verspillen door tegen jou te vechten. Je zei zelf dat ik niet op de lijst voor de bunker stond, dus ik ben niet jouw verantwoordelijkheid.’

Major moet weten waar ik heen wil, maar hij zegt nog niets.

‘Als je het hebt over mensen van de Aarde halen, dan is er uiteraard een soort evacuatievaartuig hier beneden,’ ga ik verder. ‘Dat betekent dat we ook gewone vliegtuigen hebben, dus geef me een piloot en laat me zijn waar ik moet zijn. Of als ze vliegtuigen in Colorado hebben, bel er dan een om me te komen halen.’

‘Kom op, Ray, ga zitten,’ smeekt Williams.

Ik schud mijn hoofd en kijk alleen naar Major.

‘Je kunt volhouden,’ haalt Major zijn schouders op. ‘Je kunt gaan zitten, je kunt vol blijven houden, verdomme... je kunt die deur uit stormen en achter je dichtslaan. Maar verder dan dat kom je niet, Ray. Deze bunker is verzegeld tot ik het zeg - niemand komt erin of eruit.’